

Wapenstilstand in Gaza, oktober 2025

Na bijna precies twee jaar is datgene wat Amnesty International, Artsen Zonder Grenzen, de Internationale Vereniging van Genocidescholars en een onderzoekscommissie van de Verenigde Naties unaniem een **genocide** hebben genoemd, eindelijk ten einde gekomen - of heeft in ieder geval een tijdelijke pauze bereikt.

Voorwaarden van de wapenstilstand

De wapenstilstand die op 6 oktober 2025 werd aangekondigd, wordt in diplomatieke kringen beschreven als "kwetsbaar", "onzeker" en "voorwaardelijk". Maar deze beschrijvingen raken slechts het oppervlak. De voorwaarden zelf leggen de verwoestende asymmetrie van de machtsverhoudingen ter plaatse bloot, de omvang van het geleden leed en de mate van systematische schending van fundamentele internationale normen gedurende bijna twee jaar.

Gijzelaarsruil

Het meest zichtbare onderdeel van de wapenstilstand is een uitwisseling van gevangenen en gedetineerden: **Hamas moet de resterende 20 Israëlische gijzelaars** vrijlaten - burgers en soldaten die tijdens of na de escalatie in oktober 2023 werden gevangengenomen - in ruil voor de vrijlating van **1.950 Palestijnse gedetineerden** die door Israël worden vastgehouden. Hieronder vallen **250 gevangenen** en **1.700 personen die als administratieve gedetineerden** worden geclassificeerd - mensen die zonder aanklacht, proces of veroordeling worden vastgehouden.

Administratieve detentie, die al lange tijd wordt veroordeeld door internationale rechtswaarnemers, stelt Israël in staat om Palestijnen voor onbepaalde tijd vast te houden onder militair recht. Veel van degenen die zullen worden vrijgelaten, werden **zonder toegang tot juridische vertegenwoordiging** vastgehouden, vaak op basis van **geheime bewijzen** die zowel voor de gedetineerden als voor hun advocaten verborgen werden gehouden. Anderen werden veroordeeld in **Israëlische militaire rechtbanken**, die opereren met een veroordelingspercentage van bijna 100% en zijn bekritiseerd omdat ze de minimale normen voor een eerlijk proces volgens internationaal recht schenden.

Misschien wel het meest schokkende zijn de omstandigheden waaronder deze personen werden vastgehouden. Tijdens de oorlog, vooral in het afgelopen jaar, zijn geloofwaardige rapporten van meerdere mensenrechtenorganisaties opgedoken die **onmenselijke, vernederende en vaak gewelddadige behandeling van Palestijnse gedetineerden** in Israëlische gevangenissen en detentiecentra documenteren. Deze omvatten **honger, weigering van medische zorg, mishandeling, seksuele vernederingen, gedwongen stressposities** en in sommige gevallen **verkrachtingen**. Meerdere gedetineerden stierven

onder verdachte omstandigheden in detentie. Geen van deze beschuldigingen is onafhankelijk onderzocht door Israëlische autoriteiten.

Deze uitwisseling, hoewel slechts een gedeeltelijke vrijlating, is meer dan een diplomatiek gebaar. Het is een venster op de mechanismen van de bezetting, de systematische criminalisering van het Palestijnse bestaan en de normalisering van onbeperkte detentie zonder rechten.

Humanitaire hulp: 600 vrachtwagens per dag

Volgens de voorwaarden van de wapenstilstand **heeft Israël ingestemd om dagelijks 600 vrachtwagens met humanitaire hulp toe te laten tot Gaza** - een aantal dat nog steeds ver onder de niveaus van vóór de oorlog in 2023 ligt, maar aanzienlijk hoger is dan wat de afgelopen maanden werd toegestaan. Vóór de wapenstilstand kwamen sommige dagen minder dan 20 vrachtwagens binnen, ondanks hongersnood en wijdverspreide ziekten.

Deze concessie klinkt op papier misschien als vooruitgang. Maar het is ook een **stille schuldbekentenis**. Bijna twee jaar lang heeft Israël systematisch hulp aan Gaza geblokkeerd - voedsel, water, medicijnen, brandstof en bouwmaterialen - ondanks de catastrofale humanitaire situatie. Deze obstructie schond het **internationaal gewoonterecht**, in het bijzonder **Regel 55**, die vrije toegang tot humanitaire hulp voor behoeftige burgers vereist. Het schond ook **Artikelen 55 en 59 van de Vierde Geneefse Conventie**, die bezettende machten verplichten om het overleven van de burgerbevolking te waarborgen en hulpinspanningen mogelijk te maken wanneer ze niet in staat of bereid zijn om basisbehoeften te verstrekken.

Bovendien vaardigde het **Internationaal Gerechtshof in 2024 voorlopige maatregelen** uit die Israël opdroegen om genocidale daden te voorkomen en de vrije stroom van humanitaire hulp toe te staan. Deze maatregelen werden genegeerd.

Nu, onder druk, vertegenwoordigt Israëls instemming met de hulpvoorwaarden geen vrijgevigheid - het vertegenwoordigt een **langverwachte naleving** van verplichtingen die het onrechtmatig heeft genegeerd. En zelfs met de toename van vrachtwagens is er **geen garantie** voor ongehinderde toegang, veiligheid voor hulpverleners of een rechtvaardige distributie in een regio waar meer dan 80% van de bevolking ontheemd is, velen zonder onderdak of sanitaire voorzieningen.

Militaire herpositionering: Gaza met 53% gekrompen

De derde pijler van de wapenstilstandsovereenkomst betreft de herpositionering van de Israëlische strijdkrachten. De **Israëlische Defensietroepen (IDF) zullen zich terugtrekken naar een zogenaamde "gele lijn"**, een tijdelijke grens die **53% van Gaza onder voortdurende directe Israëlische militaire bezetting** laat. Dit verkleint het functionele, bewoonbare gebied van Gaza effectief tot **47% van het oorspronkelijke oppervlak** - een realiteit met enorme gevolgen.

Deze maatregel formaliseert waar veel waarnemers al voor waarschuwden: dat deze oorlog niet alleen straf was, maar territoriaal. Ondanks officiële Israëlische ontkenningen van herbezetting vertelt de wapenstilstandskaart een ander verhaal. Onder Israëlische controle blijven belangrijke wegen, strategische water- en energie-infrastructuur, landbouwgronden en een groot deel van het noordelijke gebied van Gaza - dat nu onbewoonbaar is gemaakt.

In wezen is **Gaza versnipperd**, niet alleen door puin en ontheemding, maar door militaire verdeling. Meer dan een miljoen mensen zijn nu samengeperst in een smalle strook in Zuid-Gaza, meerdere keren ontheemd, afgesneden van huizen waar ze misschien nooit naar terug kunnen keren. De wapenstilstand keert de bezetting dus niet om - het **verstevigt deze**.

Een wapenstilstand gebouwd op as

Dit zijn de voorwaarden. Brutaal, asymmetrisch en geboren niet uit wederzijdse overeenstemming, maar uit wanhoop, druk en overweldigende wereldwijde veroordeling.

Er is geen gerechtigheid ingebed in deze voorwaarden - alleen overleving. Nog geen verantwoording - alleen een pauze. En de taal van “wapenstilstand” verhult de omstandigheden waaronder deze overeenkomst werd gesloten: het puin van een verwoest gebied, het trauma van een belaagde bevolking en de systematische ontneming van juridische normen en menselijke waardigheid.

Wat hierna komt - politiek, juridisch, moreel - hangt af van of de wereld deze wapenstilstand als een einde of als een begin beschouwt.

Een verontrustende geschiedenis

In elke wapenstilstand ligt hoop. De hoop dat de wapens zwijgen, dat burgers eindelijk naar huis kunnen terugkeren, dat kinderen kunnen slapen zonder angst om te ontwaken onder puin. Maar de geschiedenis - vooral Israëls geschiedenis met wapenstilstanden - tempert deze hoop met realisme.

Israël heeft een lange, goed gedocumenteerde geschiedenis van het **schenden of ondermijnen van wapenstilstanden** - soms binnen uren, vaak door berekende militaire acties die worden voorgesteld als “preventief” of “defensief”. Hoewel schendingen van wapenstilstanden niet beperkt zijn tot één kant van een conflict, is het record duidelijk: **Israël heeft herhaaldelijk overeenkomsten geschonden die het zelf heeft ondertekend of bemiddeld**, vooral wanneer militaire of politieke opportuniteit dit vereiste.

Een tijdlijn van gebroken wapenstilstanden

Jaar	Partijen / Bemiddelaar	Kernvoorwaarden	Instorting of schending
1949	<i>Arabisch-Israëlische wapenstilstand (VN)</i>	Einde vijandelijkheden; gedemilitariseerde zones	Israëlische invallen in Syrische DMZ leidden tot hernieuwde confrontaties.

Jaar	Partijen / Bemiddelaar	Kernvoorwaarden	Instorting of schending
1982	<i>Amerikaans bemiddelde Libanon-wapenstilstand</i>	Terugtrekking PLO; Amerikaanse burgergaranties	Bloedbad van Sabra en Shatila (2.000-3.500 doden) na Israëlisch toegelaten toegang van Phalangisten.
2008	<i>Egyptisch bemiddelde Hamas-Israël-wapenstilstand</i>	Wederzijdse rust; verlichting van blokkade	Geschonden op 4 nov. 2008 door IDF-inval in Gaza-tunnel; conflict escaleerde onmiddellijk.
2012	<i>Egyptisch bemiddelde wapenstilstand (Pilaar van Defensie)</i>	Stopzetting aanvken; verlichting van belegering	Blokkade bleef; periodieke schendingen hervatten binnen maanden.
2014	<i>Humanitaire wapenstilstanden tijdens Gaza-oorlog</i>	Dagelijkse wapenstilstanden	Instorting binnen uren; aanvken hervatten aan beide kanten.
2021	<i>Wapenstilstand na "Wachter van de Muren"</i>	Egyptisch/Amerikaans bemiddeld	Israëlische luchtaanvallen hervatten weken later.
Nov. 2023	<i>Tijdelijke Gaza-wapenstilstand</i>	Gijzelaar-gevangenenruil	Verliep op 1 dec. 2023; bombardementen hervatten de volgende dag.
Nov. 2024	<i>Israël-Hezbollah-wapenstilstand</i>	Amerikaans bemiddelde 13-punten deal	Israëlische luchtaanvallen in Zuid-Libanon gingen door tot 2025.
Mid-2025	<i>Israël-Syrië de-escalatie</i>	Lokale wapenstilstand in Zuid-Syrië	Ondanks wapenstilstand gingen Israëlische aanvken in Damascus en Suweida door.
Okt. 2025	<i>Huidige Gaza-wapenstilstand</i>	Amerikaans drie-fasen kader	Implementatie onzeker; grote delen van Gaza blijven bezet en hulp beperkt.

Patronen van schending

In bijna alle gevallen volgt de ineensinstorting van een wapenstilstand een **rechtvaardigingsnarratief**: een geneutraliseerde dreiging, een vernietigde tunnel, een onderschepte raket. Deze rechtvaardigingen doorstaan zelden onderzoek en lijken vaak **strategisch getimed** om samen te vallen met interne politieke veranderingen of internationale gebeurtenissen. De **wapenstilstand van november 2008** werd bijvoorbeeld geschonden door een Israëlische inval precies toen de Amerikaanse verkiezingen eindigden - mogelijk om verwachte veranderingen in het Amerikaanse buitenlands beleid voor te zijn. De **wapenstilstand van 2023** stortte in zodra het kortetermijnnut was uitgeput.

Zelfs in overeenkomsten die expliciet gericht waren op humanitaire bescherming - zoals de **wapenstilstanden van 2014 en 2021** - werden Israëlische operaties hervat met weinig aandacht voor het recht van de burgerbevolking op veiligheid en rust.

De **wapenstilstand van 2025**, hoewel aangeprezen als uitgebreider, vertoont al tekenen van structurele zwakte. **Hulp blijft beperkt**, beweging binnen Gaza blijft streng gecontroleerd en **IDF-grondtroepen hebben zich niet volledig teruggetrokken** uit grote delen van de strook. Israëliische leiders hebben de wapenstilstand publiekelijk aangeduid als een “tactische pauze”, geen stap naar vrede - taal die het tijdelijke, vervangbare karakter van de regeling verradt.

Internationaal recht, selectieve naleving

Israëls vermogen om wapenstilstanden vrijwel straffeloos te schenden wordt mogelijk gemaakt door het **gebrek aan betekenisvolle verantwoording** van de internationale gemeenschap. Terwijl wapenstilstandsovereenkomsten vaak geworteld zijn in de taal van het internationaal recht, is handhaving zeldzaam. VN-veroordelingen worden geblokkeerd door veto's. Onderzoeken van het Internationaal Strafhof worden vertraagd of belemmerd. En westerse staten met invloed - met name de Verenigde Staten - hebben Israël historisch beschermd tegen gevolgen.

Dit patroon ondermijnt niet alleen het vertrouwen van Palestijnen in wapenstilstanden, maar ook de geloofwaardigheid van het internationaal recht zelf. Wanneer schendingen routine worden en ongestraft blijven, worden wapenstilstanden minder over vrede en meer over **strategische herijking** - tijdelijke pauzes voor de volgende aanval.

Echo's van Sabra en Shatila

De voorwaarden van de wapenstilstand van oktober 2025 zijn verre van alomvattend. Hoewel ze dringende kwesties aanpakken - zoals de uitwisseling van gijzelaars, beperkte humanitaire toegang en gedeeltelijke militaire herpositionering - laten ze ook dreigende lacunes achter. Een van de meest verontrustende is de **onopgeloste eis** dat Hamas-strijders in toekomstige onderhandelingsfasen **moeten ontwapenen of Gaza verlaten**.

Op papier lijkt dit misschien een stap richting “demilitarisatie”. Maar in de praktijk draagt het een angstaanjagend historisch gewicht - een gewicht dat resoneert in **Beiroet, 1982**.

In de zomer van dat jaar, tijdens de Israëliische invasie in Libanon, werd een **Amerikaans bemiddelde wapenstilstand** bereikt tussen Israël en de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO). De kernbelofte: **PLO-strijders zouden West-Beiroet verlaten**, en in ruil daarvoor zou **de veiligheid van burgers in Palestijnse vluchtelingenkampen worden gegarandeerd**. Onder Amerikaanse garanties arriveerden internationale troepen om de terugtrekking van de PLO te overzien. Maar tegen september waren deze troepen vroegtijdig vertrokken - zonder hun volledige mandaat te hebben vervuld.

Wat volgde blijft een van de donkerste vlekken in de moderne geschiedenis van het Midden-Oosten.

In september 1982 **omsingelden Israëliische troepen de vluchtelingenkampen Sabra en Shatila** in West-Beiroet. Vervolgens lieten Israëliische commandanten gedurende **drie dagen Libanese christelijke Phalangistische milities de kampen betreden**. De milities,

gedreven door sektarische wraak en aangemoedigd door straffeloosheid, **slachtten tussen 2.000 en 3.500 Palestijnse en Libanese burgers af** - de overgrote meerderheid vrouwen, kinderen en oudere mannen. De wereld keek met afschuw toe terwijl de lichamen zich opstapelden.

Israëls eigen **Kahan-commissie**, bijeengeroepen in 1983 onder publieke druk, concludeerde dat de **Israëlische Defensietroepen indirect verantwoordelijk waren** voor het bloedbad. Ariel Sharon, destijds minister van Defensie, werd "persoonlijk verantwoordelijk" geacht voor het niet voorkomen van het bloedvergieten. Hij trad af uit zijn functie, maar bleef een invloedrijke figuur in de Israëlische politiek. De **Algemene Vergadering van de VN** ging verder en noemde het bloedbad **een daad van genocide** - een term die decennia lang zou resoneren.

De schaduw van Sabra en Shatila ligt zwaar over Gaza vandaag. De **impliciete suggestie van de huidige wapenstilstand** - dat strijders moeten vertrekken in ruil voor de bescherming van burgers - **spiegelt de valse garanties van 1982**. Toen, net als nu, werd de terugtrekking van gewapend verzet voorgesteld als een weg naar vrede. Maar de geschiedenis heeft laten zien dat **wanneer het verzet vertrekt en internationale waarnemers vertrekken, de achterblijvende mensen het meest lijden**.

Het risico is niet theoretisch. In Noord-Gaza, dat bijna volledig is ontruimd van burgers en als "veilige zone" is verklaard, zijn al massagraven ontdekt. Hulpverleners en journalisten hebben tekenen gedocumenteerd van **executiestijl moorden**, tekenen van **marteling** en in sommige gevallen **hele gezinnen begraven onder ingestorte gebouwen waar geen redding werd toegestaan**. Dit zijn geen geïsoleerde incidenten - ze zijn potentiële voortekenen.

Als toekomstige fasen van de wapenstilstand **de terugtrekking of ontwapening van Hamas zonder robuuste internationale bescherming** omvatten, **waarschuwt de geschiedenis ons precies voor wat er daarna kan gebeuren**.

Het bloedbad van Sabra en Shatila is niet slechts een verre tragedie. Het is een **precedent** - een blauwdruk voor wat zich kan ontploffen wanneer militaire krachten machtsvacuüms uitbuiten, wanneer burgers van hun bescherming worden beroofd en wanneer de wereld zich afwendt na het verklaren van "missie volbracht".

Echo's uit Beiroet 1982 resoneren nu in Gaza 2025. De vraag is of iemand echt luistert - en of deze keer de uitkomst kan worden voorkomen.

Dissonantie in de Israëlische media

Terwijl internationale krantenkoppen de wapenstilstand van oktober 2025 prezen als een langverwachte doorbraak, **ontstond in Israël een heel ander narratief** - vooral in de Hebreewstalige media. Terwijl buitenlandse correspondenten spraken over diplomatie, de-escalatie en humanitaire openingen, **vermeden de meeste Israëlische media het woord "wapenstilstand" volledig**.

In plaats daarvan was het dominante kader nauwer, transactioneel: **een gijzelaarsruil-overeenkomst**, geen politieke of militaire de-escalatie. Het verschil is niet alleen semantisch. Het weerspiegelt een diepere ideologische en strategische dissonantie - tussen de perceptie van de oorlog buiten de grenzen van Israël en de manier waarop deze binnen die grenzen wordt ingekaderd, verdedigd en mogelijk verlengd.

Perceptiebeheer: Wapenstilstand vs. capitulatie

Binnen Israël zou het aankondigen van een “wapenstilstand” impliceren dat **actieve militaire operaties worden beëindigd**, een pauze in de bombardementen en misschien - ondenkbaar voor sommigen - een **toegeving aan Hamas**. Gedurende meer dan twee jaar hebben de Israëlische regering, het leger en het mediasysteem het publiek verteld dat **totale overwinning** in Gaza het enige aanvaardbare resultaat is. De verklaarde doelen waren de **volledige vernietiging van Hamas**, de **permanente demilitarisatie van Gaza** en, in de woorden van meerdere ministers, de **“vrijwillige overdracht” of “verwijdering” van de bevolking van Gaza**.

Het erkennen van een wapenstilstand nu zou betekenen dat dit narratief wordt tegengesproken. Het dwingt het publiek om de realiteit onder ogen te zien dat **de oorlog niet in een totale overwinning is geëindigd** - dat ondanks overweldigende militaire macht **Hamas gedeeltelijk intact blijft, Gaza gedeeltelijk nog overeind staat** en bovenal **de Palestijnen blijven**.

Door de overeenkomst uitsluitend als een **gijzelaarsruil** te presenteren, behouden Israëlische functionarissen en media een houding van strategische kracht. Het stelt hen in staat om het publiek te vertellen dat **dit geen vrede is, geen compromis - slechts een tactische zet** om Israëlische gevangenen naar huis te brengen.

Tegenstellingen met eerdere retoriek

Deze retorische dissonantie is vooral scherp in contrast met uitspraken van prominente Israëlische figuren tijdens de oorlog. Meerdere regeringsministers, coalitieleden en invloedrijke commentatoren riepen openlijk op tot **etnische zuivering van Gaza**. In toespraken in de Knesset, posts op sociale media en opiniestukken werd de toekomst van Gaza niet beschreven in termen van wederopbouw, maar als **herontwikkeling** - als **“eersteklas strandvastgoed”** rijp voor Israëlische nederzettingen zodra de bevolking was verwijderd.

Sommigen fantaseerden openlijk over “Gaza zonder Gazanen”, een project dat massale verplaatsing, permanente bezetting en de uitwissing van het Palestijnse leven en de geschiedenis uit de kust enclave zou inhouden. Dit waren geen marginale stemmen. Ze kwamen uit de regerende coalitie, weergalmden over televisiepanels en bleven vaak onbetwist in het reguliere discours.

Nu spreken van “wapenstilstand” of “onderhandeling” zou betekenen **publiekelijk terugtrekken van deze maximalistische visies** - toegeven dat een terugkeer naar de politieke realiteit onvermijdelijk zou kunnen zijn. Dat is een stap die weinig leiders bereid waren te zetten.

Is dit een strategische pauze - of een beleidswijziging?

De centrale vraag is dus of de wapenstilstand een **echte koerswijziging** signaleert of slechts een **tijdelijke pauze** is - een tactische stilstand om gijzelaars terug te halen en te hergroeperen voordat militaire operaties worden hervat.

Meerdere indicatoren wijzen op het laatste. In openbare verklaringen hebben de Israëlische premier en defensiefunctionarissen herhaaldelijk benadrukt dat de wapenstilstand **“voorwaardelijk en omkeerbaar”** is. De taal blijft oorlogszuchtig: **“We zullen terugkeren naar Gaza als Hamas de overeenkomst schendt”** of **“Dit is niet het einde van de campagne.”** Militaire woordvoerders blijven Noord-Gaza beschrijven als een “gesloten gevechtszone”, en IDF-troepenrotaties blijven actief in gebieden die bestemd zijn voor terugtrekking.

In de Israëlische publieke ruimte suggereert het gebrek aan betekenisvolle reflectie op de burgerlijke tol van de oorlog, de juridische implicaties van de bezetting of de langetermijn politieke toekomst van Gaza dat **dit nog geen moment van afrekening is** - maar een van herijking.

Twee realiteiten, één oorlog

In internationale arena's wordt de wapenstilstand geprezen als een noodzakelijke stap naar vrede, een potentiële keerpunt na ongekende verwoesting. Maar in Israël blijft het narratief vastzitten in een eerdere fase: **oorlog als noodzaak, Palestijnen als bedreiging en vrede als capitulatie.**

Deze gespleten realiteit - diplomatie in het buitenland en ontkenning thuis - roept diepgaande vragen op over wat er volgt. Kan een wapenstilstand overleven wanneer de helft van de ondertekenaars weigert het te benoemen? Kunnen gijzelaars worden uitgewisseld zonder de redenen voor hun gevangenneming in de eerste plaats te confronteren? En bovenal, **kunnen de voorwaarden voor vrede ooit ontstaan wanneer het dominante politieke project gericht blijft op het uitwissen van de mensen aan de andere kant van de grens?**

Alleen de tijd zal uitwijzen of het Israëlische leiderschap zijn koers echt heeft gewijzigd - of dat deze wapenstilstand, zoals vele ervoor, slechts **een pauze is voor de volgende ronde van vernietiging.**

Aan de mensen in Gaza

Ik hoop. Ik wens. Ik bid dat de wapenstilstand standhoudt.

Maar ik zou mijn leven er niet op verwedden - en jullie zouden dat ook niet moeten doen.

Herenig je met je families. Vier, als je kunt. Jullie verdienen dat en meer. Maar blijf waakzaam. Vul je voorraden voedsel en water aan. Zorg ervoor dat je kinderen weten waar ze naartoe moeten als het weer begint. Zorg ervoor dat je het zelf weet.

Want als de geschiedenis ons iets heeft geleerd, is het dat deze stiltes vaak het oog van de storm zijn - niet het einde ervan.

Als de grenzen opengaan en je wilt vertrekken, wees voorbereid. Als je ervoor kiest om te blijven, wees voorbereid. De wapenstilstand kan morgen, volgende week, volgende maand instorten. Je kunt opnieuw ontheemd raken. Je moet misschien opnieuw vluchten.

En ik zeg dit niet omdat ik wil dat het waar is - maar omdat het zou kunnen zijn. Omdat het al eerder zo is geweest.

Ik zou het haten om Israël te zien winnen. Ik zou het haten om te zien hoe ze de laatste stukjes van jullie huizen en herinneringen met de grond gelijk maken, jullie levens uitwissen en het "herontwikkeling" noemen. Maar jullie levens zijn meer waard dan welk stuk land ook. **Jullie** zijn meer waard.

Doe wat je moet doen om te overleven. Wat overleving ook voor jullie betekent, doe het.

Want Gaza is niet alleen geografie. Het is niet alleen zand en zee. Gaza zijn jullie. En zolang jullie leven, leeft Gaza.

Blijf in leven.

Aan de internationale gemeenschap

Keer nu niet je rug toe. Roep geen vrede uit en ga verder. Laat het Midden-Oosten - nogmaals - niet over aan Israël en de Verenigde Staten om te doen wat ze willen.

De wapenstilstand in Gaza, hoe kwetsbaar en beperkt ook, is niet vanzelf ontstaan. Het werd afgedwongen door druk - door protest, door verontwaardiging, door bewijzen die te overweldigend waren om te negeren. Die druk mag niet afnemen. Niet totdat er gerechtigheid is.

Houd je ogen op Gaza.

Houd je oren op Palestina.

De bezetting is niet voorbij. Israëlische soldaten beheersen nog steeds Noord-Gaza, zijn grenzen, zijn luchtruim, zijn hulp, zijn bevolkingsregister. De Westelijke Jordaanoever blijft onder beleg. Nederzettingen blijven groeien. Checkpoints blijven het dagelijks leven verstikken. Administratieve detentie gaat door zonder proces, zonder eerlijk proces. En het apparaat van apartheid blijft intact.

Laat deze wapenstilstand geen excuus worden voor stilte. Laat regeringen geen diplomatie vieren terwijl ze één kant van de bezetting blijven bewapenen.

Houd de druk op - op alle fronten.

- **Totdat Israël zijn bezetting van Gaza en de Westelijke Jordaanoever beëindigt, zoals bevolen door het Internationaal Gerechtshof en herhaaldelijk bevestigd door VN-resoluties.**

- **Totdat alle Palestijnse gijzelaars - degenen die zonder proces, zonder aanklacht, zonder rechten worden vastgehouden - worden vrijgelaten.**
- **Totdat de tweestatenoplossing niet alleen een slogan is,** maar een echte, afdwingbare realiteit gebaseerd op grenzen, rechten en soevereiniteit.
- **Totdat Israëliische leiders - en Israël zelf - voor de wet worden gebracht,** verantwoording afleggen in het **Internationaal Strafhof** en het **Internationaal Gerechtshof**, zoals elke andere staat die zware misdaden heeft begaan.

Er kan geen vrede zijn zonder gerechtigheid. Er kan geen gerechtigheid zijn zonder verantwoording. En er zal geen van beide zijn als de wereld nu stopt met kijken.

De mensen in Gaza zijn geen nieuwscyclus. Ze zijn geen zaak om op te pakken en te laten vallen. Ze leven met de gevolgen van internationale stilte, straffeloosheid en selectieve verontwaardiging.

Laat deze stilte hier eindigen.

Conclusie - een pauze of een einde?

Deze wapenstilstand voelt misschien als een einde. De bommen zijn gestopt - voorlopig. De krantenkoppen veranderen. Hulp begint binnen te druppelen. Sommige families hebben elkaar weer gevonden. Sommige kinderen hebben de nacht doorgeslapen.

Maar voor Gaza, voor Palestina, is dit niet het einde. Het is een pauze. Een kwetsbaar, tijdelijk moment, zwevend tussen overleving en de mogelijkheid van hernieuwd geweld.

Te veel blijft onopgelost. Te veel leugens hangen nog in de lucht: dat de bezetting niet bestaat, dat Gaza ooit "bevrijd" was, dat de dood van duizenden burgers op de een of andere manier zelfverdediging is. De wereld heeft de verschrikking in realtime aanschouwd - zag ziekenhuizen vernietigd, journalisten vermoord, hele wijken weggevaagd - en worstelde toch om het te benoemen voor wat het was.

Maar namen zijn belangrijk. Geschiedenis is belangrijk. En de waarheid is: wat de afgelopen twee jaar in Gaza gebeurde, was geen oorlog tussen gelijken. Het was geen "conflict". Het was een **systematische, aanhoudende campagne** tegen een gevangen burgerbevolking, en **het werd genocide genoemd** - niet alleen door activisten, maar door **artsen, geleerden, VN-onderzoekers** en het **Internationaal Gerechtshof**.

Deze wapenstilstand, hoewel noodzakelijk, is geen oplossing. Het maakt niet ongedaan wat is gedaan. Het brengt de doden niet terug. Het beëindigt de blokkade niet. Het herstelt geen huizen, veiligheid of soevereiniteit. Het bevrijdt Palestina niet.

De enige weg vooruit is door **gerechtigheid** - echte, internationale, afdwingbare gerechtigheid. Dat betekent processen. Dat betekent herstelbetalingen. Dat betekent een einde aan de bezetting, niet alleen in woorden maar in daden. Het betekent politieke wil en politiek risico van een wereld die te lang Israëliische straffeloosheid heeft mogelijk gemaakt.

Als dit moment een keerpunt wordt, zal dat niet zijn omdat leiders plotseling voor moraliteit hebben gekozen. Het zal zijn omdat mensen - **miljoenen mensen** - wereldwijd weigerden te stoppen met kijken. Weigerden te stoppen met schreeuwen. Weigerden stilte als vrede te accepteren.

De wapenstilstand van oktober 2025 kan ooit worden herinnerd als het begin van iets. Of het kan worden herinnerd als een pauze voor een volgend bloedbad.

De keuze - deze keer - ligt niet alleen bij Israël. Het behoort ons allen toe.